

Οδρανίαν Μολύν, 'Ηχώ της Καρδιάς, Πο-
θητήν Κωνσταντινουπόλιν, 'Απτερον Νίκη,
'Ελεύθερον 'Ελληνα, 'Εθνομάρτυρα—το Χιώ-
τικο 'Αγοράκι (0) με Μακεδονική 'Ελίδα.

'Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους
της: Σκότος (το σημερινόν φυλλάδιον σε
πληροφορεί) 'Αεροναυτοπούλαν (διατί όχι
και ο μικρός; και αυτόν να τον βάλης να μού
γράψη' ευχαριστώ πολύ: ευγε!) Φοσιανήν του
Σαντεκλήρ (είνε και κάτι τέτοιον, αλλά σπά-
νιοι σαν τις άσπρες μύγες... η επιστολή σου
φραισιότερη) 'Αιολίαν Λεωνίδα (σ' ευχα-
ριστώ που δεν με λημονείς ποτέ' αλλά να
μη λημονής επίσης να σημειώσης και το
ψευδιονμόν σου) Μαύρα Μάτια (ως πρώτον,
το ήνωσά πολύ ώρατον) Φίλεσσον 'Ηγεμόνα
είδες βέβαια ότι το λάθος διορθώθη εις το
προηγούμενον φύλλον) 'Ηλιοβασιλευμα (περισ-
σοτέρας εξηγήσεις δεν ειμπορώ τα δώσω' ο
διαγωνιζόμενος έχει την υποχρέωσιν να έν-
νοήση μόνος του τας εικόνας και να τας συμ-
πληρώση δια τας φαντασίας του) Κυμαίτιζου-
σαν Κωνσταντίνον (ο κ. Π. σου άπήνητησεν
ιδιαιτέρως: ά! η καλλιτέρα «Στιχοουργική»
είνε το αυτό και το αίσθημα' με τους κανόνας
δεν κάμνει κανείς μεγάλα πράγματα, το πολύ
πολλ... μανθάνει τους κανόνας) Δουλοδιδι του
Βράχου (η επιστολή σου φραισιότερη' η περί ης
ερωτάς είναι συνδρομητική και έχει ψευδιον-
μοί) 'Εθνικήν Ψυχήν (στείλα) 'Σεμνόν 'Ιον
(έλαβα κ' ευχαριστώ πολύ' ο σκοπός των νέων
είνε ευγενής: 'άνθρώπωνιν θέλουσιν και αυτοί,
άλλ' όπως την έννοούν καθέννας με τήν ιδέα του
'Ασπυρήν (χαίρω που έγινες καλά φίλησέ μου
και τον μικρόν αδελφόν σου και πές του ότι
τον περιμένω) Διλήν Ν. Μαρκουπούλου (ναι,
βέβαια, σ' ήσο, αλλά κατά λάθος τυπογρα-
φικόν έγινες Μαρινοπούλου) Ρήγαν Φεσσαίων
(η Εύφημος Μυσία δεν λογαριάζεται) Πηγε-
λόστην Σ. (έλαβα, ευχαριστώ) 'Ερημν του
Πραξιτέλους (έληφθησαν, λογαριάζω να δη-
μοσιεύσω φέτος άκόμη έν μυθιστόρημα, αλλά
μικρότερον' η Κυριακή άνήκει εις τους μεγα-
λόδοξους Διαγωνισμούς) Θολάμβον της 'Ορθο-
δοξίας (θα είδες ότι έγινε λάθος) Χιώτικο 'Α-
γοράκι (έλαβα, ευχαριστώ) Πισταχτήν Νε-
ραϊδούλαν (όχι, δεν έληφθησαν' δια τας δημο-
σιευθείσας προτάσεις όφείλεις άκόμη λ. 10
διότι έστελες μόνον 15) Δόκτωρα Κόδικ
(διότι μόνον όταν προκηρυχθή Διαγωνισμός
πρός σύνθεσιν Πνευματικών 'Ασκήσεων, ειμ-
πορείς να στείλης τοιαύτας) Παλιόροισαν,
Τιτάνα, κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 23
Μαρτίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί: έξ 'Αθηνών και Πε-
ραιώς μέχρι της 6 'Απριλίου' έν τών 'Επαρ-
χιών μέχρι της 13 'Απριλίου' έν τού 'Εξωτερι-
κού μέχρι της 1 Μαΐου.

Ο χάρις των λύσεων, επί τού όποιου δέον
γράφωσι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι
πωλείται έν τή Γραφείω μας τίς φανί-
λους, έν έκαστος περιέχει 20 φύλλα
και τιμάται φρ. 1.]

173. Δεξιόγραφος.
'Αν θεάν τινα ένωσης
Με μηχανήμα μικρόν,
'Ηρωα θα φανερώσης
Παρειυδς έκ των γνωστών.

'Εστάλη από τού Πόνου το Χαμόγελο
174. Στοιχειόγραφος.
Κάθε πράγμα έχω άγοράζω
'Όταν έχω κεφαλήν.
'Αν την χάσω,—με γνωρίζεις
'Από τήν Γραμματικήν.

'Εστάλη από τού 'Ανακτόροντος

175. Μεταγράμματις.

Βάλε 'Ε' αντί τού Ω
Και θα ιδής εις το λεπτό,
'Από μέρος της χειρός,
'Όνομα μιάς γυναίκος.

'Εστάλη υπό τού Ασημονημένου

176. Αίνιγμα.

Αρχαίος βασιλόπαις
Τό άρσενικόν μου,
Και πόλις της 'Ελλάδος
Τό ουδέτερόν μου.

'Εστάλη υπό τού Δουκός της Σκάτης

177. 'Ασπής.

* * * * *
Νάντικατασταθούσιν οι
άστερισκοί δια γραμ-
μάτων ούτως, ώστε να-
μαγινώσκαται: Καθέτως
ώρα του έτους, όριζον-
τίως 'Αμαζών, διαγω-
νίως δέ ποιήτρια και
αρχαίος Βασιλεύς.

'Εστάλη υπό τής 'Ιωάννας Δάσκ

178. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 = Ζών.
2 3 3 6 7 = Είδος χώματος.
3 6 5 6 7 7 6 7 = Είδος κυνός.
4 5 6 7 = Συδέει.
5 2 5 2 = Ζών.
6 5 1 2 7 = Είδος πλοίου.
7 1 3 6 7 = Νήσος.

'Εστάλη υπό τού 'Απόλλωνος

179. 'Απροσδιήγτον.

Διατί δεν ειμπορεί κανείς να κυμνηθή άδια-
κόπως δύο ήμέρας;

'Εστάλη υπό Γεωργίου Στ. Λιβαδά

180. Μεσοστιχίς.

Τα μεσαία γράμματα πέντε νήσαν της 'Ελ-
λάδος σχηματίζουν πτηνόν σαρκοθήρον.

'Εστάλη υπό 'Αντωνίου Γ. Καρυστινάκη

181. Διπλή 'Ακροστιχίς μετά Φω-
νηντολίπων.

Τα μέν αρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων αποτελούσιν φωνηντολίπων γνωμικόν του
τύπου: * * * * *

τά δέ δεύτερα γράμματα έλλιποσύμφωνον
του τύπου: * * * * *

των όποιων ζητείται η λύσις.
1, Κράτος της Εύρώπης: 2, Χώρα της 'Α-
φρικής: 3, Φυτόν άρωματώδες: 4, Τραγικό
ποιητής: 5, Αρχαίος βασιλόπαις: 6, Προ-
φήτης.

'Εστάλη υπό Γ. Ν. Γεωργοπούλου

182. Γρίφος.

'Ω, ω, Ρώσσοι, νήμα, θ' όντες, αβγάδες...
'Εστάλη υπό 'Ενός Σιμωναίου

Τέλος του 118ου Διαγωνισμού.
'Από τού προσεχούς αρχίζει δ νέος.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 15ΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
['Ιδε την λύσιν εις την σελίδα 145]

ΑΘΗΝΑΙ: 'Ιαν. Σ. Σαφάτης, Σπυρ. Γ. Μάλ-
λιος, Θεμ. 'Ελευθεριάδης, Γεωρ. Αμβέργης, 'Α-
βέε. Α. Κωνσταντινίδης, Καλλιόπη Κ. Παπαϊωάν-
νου, Θεοδ. 'Αντωνιάδης, 'Αδ. Κ. Διαλησιμιάς,
Δημ. Σ. 'Ανδρέου, 'Ιω. Π. Οικονομίδης, Ε. Γ.
Χαράλαμπος, 'Ισαάκ Σαφάτης, 'Ιω. Γε. Βοζά-
νης, Γεωρ. Μασιδόνης, 'Αντ. Γ. Καρυστινάκης,
Δημ. Θ. Δημαράς, Λεων. Ζ. Μπίστης, 'Ι. Ν. 'Αε-
σός, Φωφ. Πλασταράς, Κων. Γ. Μπίτιος, Αλε.
Λαουτάρη, Εγγενία Σταματοπούλου, 'Αννα Γ.
Θεολογίτου, 'Αδ. ΠΑΨάλης, Βύσσαντος 'Αετός.
ΠΕΡΑΙΑΙ: Παναγ. Α. Παπαθανασόπουλος, Δ. Α.
Νικολακόπουλος, Δ. Τομπροπούλος, Φιφή Α. Μου-
σταίδη.

ΕΠΑΡΧΙΟΝ

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Δ. Γ. Ψαρρός.
ΑΝΔΡΟΥ: Λεων. Μ. Λεωτοπούς.
ΑΡΓΟΥΣ: Νικ. Γ. Καρσάρας.
ΒΟΛΟΥ: Κούλα Γάσκα.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Γ. Π. Μπακιδής, 'Ελένη Α. Βογο-
πούλου, 'Αφροδέσσα Θάλασσα.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Θεοδ. Θ. Κυριάκης, Σπυρ. Α. Βελ-
λιαντίτης, Διομήδης Α. Θεοτόκης.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Κωνσ. Ζαχ. Μητσάκης.
ΛΕΥΚΑΔΟΣ: Χρ. Στ. Καλλιμάνης.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Αλήη Ν. Μακροπούλου.
ΠΑΤΡΩΝ: Δημ. Α. Πεοδίδης, Κων. Γ. Καρυωτάκης.
ΠΥΡΓΟΥ: 'Ελένη Χ. Νικολετοπούλου.
ΣΥΡΟΥ: Σπυρ. Θ. Ξανθόπουλος, Μιχ. Α. Ξαν-
θανός, Σταύρος 'Αμοιραδάκης, 'Ιω. Α. Σκληράκης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: 'Αριστότ. Παύλου.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Χαράλ. Θεοδοσίου, Χρ. Γ. Παπάς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: 'Αρετή 'Αβρεστά.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: 'Ιωάν. Ναυπλιώτης, 'Ερ-
μής του Πραξιτέλους, 'Ιωάν. Λιβαδάκης, Παντ.
Α. Γαλιτσός, Χ. Διμανδοβάς.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Μαριάνθη Ε. Δημητριάδου.
ΜΗΤΥΛΗΝΗΣ: Μαρία Α. Πρωτοπάστη, Δημ. Π.
Νίκου.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤ: Γαλάτεια Παρασκευά.
ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας): 'Όλγα Κιτσιούνη.
ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ν. Γ. 'Αθανασιάδης.
ΣΙΔΙ ΓΑΒΕΡ: Σωμρ. Μιχαηλίδης.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Θεοδ. Σπ. Φόρος, Ξενία Δήμα.
ΧΙΟΥ: Παναγ. Α. Μηταράκης, Λεων. Κ. Κιργα-
κίτης, 'Ανδρέας Σαγιιάδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Οι άνωτέρω λύται είναι 70. 'Επιμορως εισεπαρ-
θήσαν δε 7, δια των όποιων ήμπορέσαμεν να δώ-
σωμεν μίαν έξαμνον συνδρομήν και μίαν τιμη-
νον. Τα όνόματα όλων των Αυτών, όσοι ήσαν
την όρθήν λύσιν, ετέθησαν εις την Κληρωτίδα
και εκληρωθήσαν δύο: ο έν Σόφω μαθητής της
'Επιμορφής Σχολής ΜΙΧ. Α. ΣΠΑΝΑΩΝΗΣ, ο όποιος
ένεγράφη συνδρομητής δια μίαν έξαμνίαν, (έπί
1 'Απριλίου—30 Σεπτεμβρίου) και ο έν 'Αθήνας
(όδός Κλαυμόνου, 57) ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝΗΣ,
ο όποιος ένεγράφη δια μίαν τριμηνίαν, (1 'Απρι-
λίου—30 'Ιουνίου).

Δια πρώτην φοράν είναι άγνωστόν. 'Ελπίζομεν ότι
θα έχωμεν περισσότερους δολών λύτας και περ-
σοτέρας έπιμορως έγγραφάς. Οι τυχόν καθυστε-
ρήσαντες θα προστεθούσιν εις τους Αυτάς της έπο-
μένης εβδομάδος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γλυκοχάραμα, ευχαριστώσ γνωστοποιώ
υμίν το όνομά μου.— 'Ανδρέας Σα-
γιιάδης = Χ. 'Ακρ. (I, 64)

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ!

Γεγομένον άρχαιρεσιών του ύπερ της «Δι-
απλάσεως» 'Αθηναϊκού Συλλόγου 'Ελ-
λάς», εξέλεγσαν πρόεδρος και ταμίας Π. Γ.
Γεροντίτης, αντιπρόεδρος Α. Καρυστινά-
κης, ύποπρόεδρος Α. Μπίστης, γραμματέυς
Σ. Σακελλαριδής, γενικός γραμματέυς Α.
'Ιατροίδης. Αι λοιπαί θέσεις δημοσιευθήσο-
νται την 17 'Απριλίου, ως και οι αντιπρόσω-
ποι, καταληφθήσονται δε υπό των μέχρι τότε
μελών. Παρακαλούνται οι 'Αθηναίοι συνδρο-
μηταί ως και πάντες οι άλλοι να γίνωσι μέ-
λη. 'Υποσχόμεθα πάσι θέσεις. Συνδρομή μη-
νιαία 50 λεπτά. Διεύθυνσις: Π. Γ. Γερον-
τίτην, Σίνα 44, 'Αθήνας. (I, 65)

Τσακίτη — Γραμματέ, μέσ' στη Σμύρνη
(δρυσες λητοσυμμοριάν; Δεν φοβάσαι
την κρεμάλα; !
'Ιλιχά Χανούμ, Λουκής Λάρας. (I, 66)

Λαγωνικά 'Ανοικοκάρδων, εις ένέργειαν!
'Ιλιχά Χανούμ, έλθούσα προς έπισκε-
ψιν της Αύτης Μεγαλειότητος Βασιλίσσης
'Ιδανικότητος, έλάλη από τα... άνάκτορα.
Ζητήσατε, άνεφέρετε την κλαπέσιν. Συλλά-
βετε τον κλέπτην και άμειψθήσετε γενναίως.
—'Ανοικιάτικο Χαμόγελο, 'Αρχηγός Δη-
μοσίας άσφαλείας. (I, 67)

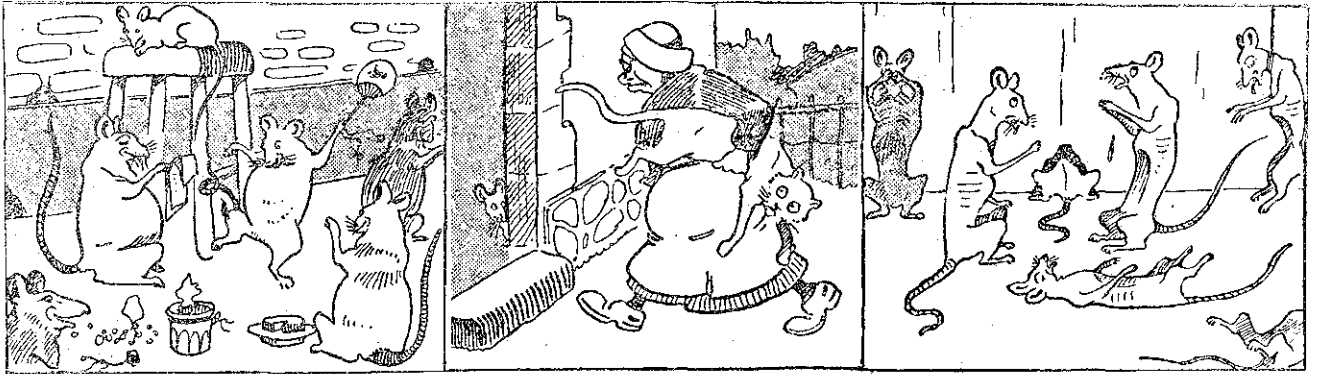
Τό Μέγα Κράτος 'Ανοικοκάρδων δηλού-
σιν, διαταγάς ως τας της Είλιθς Σουλ-
τάννας και Σουλτάν 'Αζίς, ρίπτει εις τον κά-
λαλον των άγρήτων. 'Εμπρός, έργα, όχι ά-
πειλάς! —25η Μαρτίου, 'Υπουργός των
'Εσωτερικών. (I, 68)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

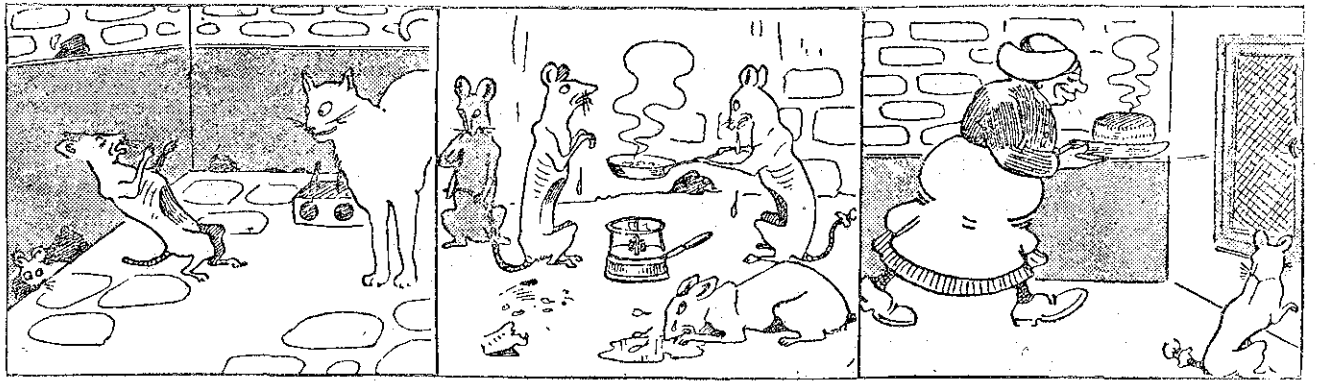
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ
Συνιστάμενον υπό τού 'Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών ύπηρεσίας
και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος 'Εν 'Αθήναις, 3 'Απριλίου 1910 'Ετος 32ον.—'Αριθ. 18

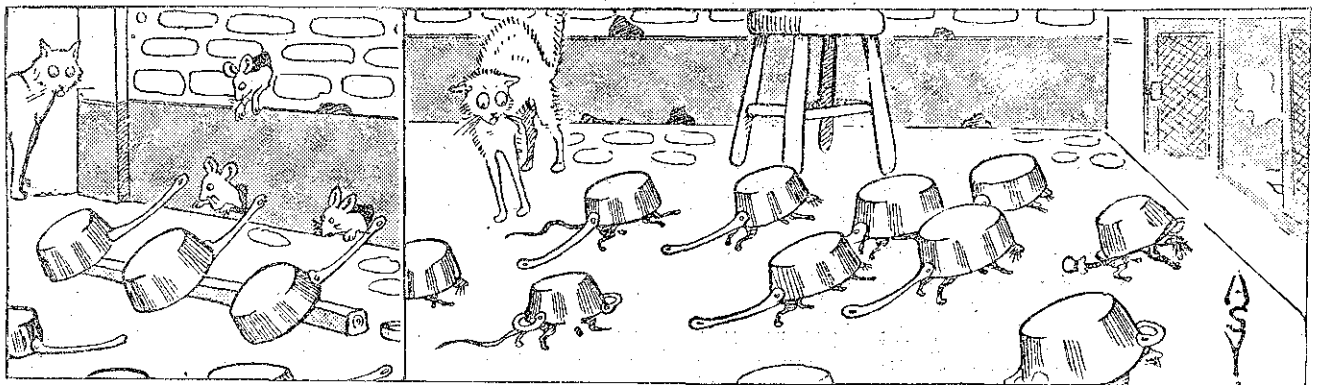
ΤΟ ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

'Ολόκληρη φυλή ποντικών έξοδός πλου-
σιοπάροχα εις ένα μεγάλο έξοχικό σπίτι και
έκαμνε θραδον από το πρωί ως το βράδυ,
πρός μεγάλην άπελπισίαν της μαγειρίσας

και άρχισαν σέ λίγο να ύποφέρουν από φρι-
κην πείναν. 'Εβαλαν τότε κλήρον δια να
ίβωδν ποιος θα έθυσιάζετο χάρην των άλλων
και θα έπήγαγε να φέρη λίγα άποφαγοδία
από το ντουλάπι. 'Αλλά ο δυστυχής που έ-

κλήρωθη, μόλις έξετρέπωσε και είδς τα μύ-
τια του γάτου, έπισε λιποθύμος.—Τότε οι
άλλοι ποντικοί αναγκάσθηκν να κόψουν
και να μαγειρέψουν τις σούρες των. Μερικοί
ήρωες προσέφεραν εις το 'Εθνος και ταυτιά
των. 'Εν τή μεταξύ έτρελλαινοντο από την
έθωδιαν: 'Η Μαργαρόνα εφύλαγεν εις το
ντουλάπι το όρεκτικόν φαγητόν που έκαμε
δια το βράδυ, και άράδιαζε χάρη τις κα-
ταρόλες της δια να τας καθαρίση. Τότε οι

ποντικοί έπήραν μίαν άπόφασιν μεγάλην.
Μόλις έφυγεν η Μαργαρόνα, ά-
φίνουσα φύλακα τον γάτον, όλοι οι πον-
τικοί έξόρμηξαν από τες τρύπες των, εφόρσαν καθένας από μιά καταροβλα, και έτοι θω-
ρακισμένοι, έπρεξαν εις το ντουλάπι και έχόρταζαν με τα φαγά της Μαργαρόνας. 'Ο γά-
τος, κατατρομαγμένος, δεν έτόλμησε να κινηθή. 'Η φυλή έσώθη!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΑΚΕΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ALPHONSE DAUDET]
(Συνέχεια και τέλος ἴδε σελ. 143)

Σὲ λίγο σταματοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, καὶ τρεῖς ἀκίνητοι κόρακες μένουσιν ἐκεῖ ὡς κουρασμένοι ἀπὸ τὸν βαθὺν οὐρανὸν καὶ στρηφογυρίζουσι μὲ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἀρπακτικῶν ποῦ τὸ μάτι των παραμονεύει κάτι... Εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ποῦ συνδονεῖται ἀκόμη καὶ εἶνε συγκεχυμένη ἀπὸ τὸν θόρυβον τῆς μάχης, ὁ σχεδὸν ἀκατάληπτος κτύπος τῶν μεγάλων ἐκείνων πτερυγῶν ἐν στάσει, ὑπενθυμίζει τρεῖς σημαίας τῆς μάχης, ποῦ ἔφεραν ἢ κάθε μιὰ ἓνα μαῦρον πετῶντα κόρακα.

— Μήπως ἐρχονται γιὰ μένα; διανοεῖται ὁ πληγωμένος μὲ τρομάραν καὶ ὄλον τὸ δύσμοιρον σῶμα του φρικιᾶ, ὅταν βλέπῃ τοὺς τρεῖς κόρακας νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ νὰ κουρνιάζουσι ἔξω ἀπὸ τὸν ὕψωμα, λίγα βήματα μακρὰν του.

Τὶ εὐμορφα πουλιά ὄμως! Παχιά, στιλπνά, καλοθερμμένα. Οὐτ' ἓνα φτερό δὲν λείπει ἀπὸ τὰς φτερούγας των. Τὰ ζῶα αὐτὰ ζοῦν μέσα εἰς τὰς μάχας, καὶ μάλιστα διατηροῦνται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ αὐτάς. Δὲν παρευρίσκονται ὄμως. Τὰς παρακολουθοῦν ἀπὸ πολὺ μακρὰ, ἀπὸ πολὺ ὕψος, ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῶν σφαιρῶν, καὶ τότε μόνον κατεβαίνουσι χαμηλά, ὅταν τὰ συντάγματα ξαπλωθοῦν κατὰ γῆς, ὅταν πληγωμένοι καὶ νεκροὶ συγχέωνται εἰς ἓν ἀπαισίον συμφυρμῶν.

Αὐτοὶ ποῦ ὀμιλοῦμεν, φαίνονται ὡς σημαντικὰ ὑποκείμενα. Χαιρετοῦνται μὲ τὸ ράμφος, περνοῦν ὁ ἓνας ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἐνῶ τὰ γαμψὰ νύχια των ἀφίχουσι σημάδια στὸ κοκκινισμένον χιόνι. Κατόπιν, ἀφοῦ καλὰ καλὰ ἐπέδειξαν τὰ κάλλη των, ἀρχίζουσι νὰ φλυαροῦν, νὰ κρίζουσι σιγανά, σιγανά, χωρὶς νὰ χάουσι ἀπὸ τὰ μάτια τὸν πληγωμένον.

— Ἐξάδελφια, λέγει τὸ ἐν ἀπὸ τὰ μαῦρα πουλιά, σὰς προσεκάλεσα ἐδῶ γι' αὐτὸν τὸν μικρὸν Ἕλληνα στρατιώτην, ποῦ κείτεται μπρὸς μας. Ἦταν ἓνας υπερήφανος στρατιωτῆκος, γεμάτος γενναϊότητα μοναδικήν, ἀλλὰ χωρὶς φρόνησιν οὔτε σκέψιν. Κυττάζετε τὸν τρυπημένον μανδύα του καὶ λογαριάσατε πόσας σφαῖρας χρειάσθησαν γιὰ νὰ τὸν ρίξουσι κάτω.

«Ἐξάδελφια, εἶνε ἓνα καλὸ κελεπούρι καὶ ἂν θέλετε θὰ τὸ μοιρασθοῦμε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένωμε λιγάκι πρὶν νὰ σιμώσωμε τὸ πτώμα του. Ἄς εἶνε τὰ ὄπλα του σπασμένα. Κ' ἔτσι ποῦ εἶνε, ἔσκούφωτος, μὲ τὰ χέρια κομμένα καὶ ἀδρανῆ ἀπὸ τὴν κούρσι, ὅταν ἀκόμη φοβερός, ἂν τυχὸν ξαναζωντανέυει.»

Αὐτὸς ποῦ ὀμιλοῦσε τώρα ἦταν ὁ χονδρότερος ἀπ' ὄλους, οἱ δὲ δύο ἄλλοι, ἐνῶ τὸν ἀκούουσι, φροντίζουσι νὰ στέκουσι μακρὰ ἀπὸ τὸ ἄγγιον καὶ ἀγκιστρῶντον ράμφος του.

— Ζήτη! λέγει πάλι, θὰ τὸν μοιρασθοῦμε. Ἐγὼ θὰ φάγω τὴν καρδιά του. Εἶνε μιὰ καρδιά θερμή, γενναία καὶ θὰ ζεστάνῃ καὶ τὴ δική μου.

Ἀκούεις τί λέγουσι, καυμένη μου στρατιώτη; Μήπως ἡ καρδιά σου δὲν πάλλει πλέον;

Τὸν λόγον παίρνει τότε ὁ ἄλλος κόραξ:— Ἐγὼ θὰ φάγω τὰ μάτια του. Τὰ ἑλληνικὰ μάτια εἶνε καθαρά, φωτερὰ, ἀστράφτουσι ἀπὸ ζωῆς.

Ἄνοιξε, ἀνοιξε γρήγορα τὰ μάτια σου, κακόμοιρε στρατιώτη, ἀνοιξέ τα, ἂν βλέπουσι ἀκόμη.

— Ἐγὼ, λέγει τότε ὁ τελευταῖος, θὰ φάγω τὴ γλῶσσά του. Εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶνε τὸ καλύτερον κομμάτι.

Μὰ, μίλα, μίλα λοιπόν! καὶ φώναξέ τους δυνατὰ, ὅτι μ' ὄλον τὸ αἷμα ποῦ ἔχασες σοῦ μένει ἀκόμη ἀρκετὸν μέσα στὸς φλέβας!

Ὁ ἄλλος εἰπε ὅτι πραγματικῶς ἀπέθανε. Διότι ὅταν, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ σύσκεψίς των, τὰ τρία πτηνὰ μὲ τὰ αἵματώδη μάτια καὶ τὸ ἀδελφῶν ράμφος, τὸν ἐπλησίασαν μὲ χαμηλωμένα φτερά, τὸ σῶμα του δὲν ἔκαμε τὸ παραμικρὸν κίνημα.

Δύστυχε μικρὸ στρατιώτη τῆς Ἑλλάδος! Ὁ σὲ κομματιάσουσι ὀλόκληρον, θὰ ὀργιάσουσι ἐπάνω σου. Ὁ πᾶρον ὡς κι' αὐτὰ τὰ κουμπιά τῆς χλαμύδος σου, διότι τὰ ληστρικά αὐτὰ πουλιά μαζεῦουσι ὅ,τι λάμπει, ἀκόμη καὶ μέσ' στὸ αἷμα.

Σιγὰ-σιγὰ, οἱ τρεῖς κόρακες πλησίαζουσι, καὶ ὁ πῖο αὐθάδης τολμᾷ νὰ τὸν κεντήσῃ εἰς τὸν δάκτυλον. Αὐτὴν ὄμως τὴν φορὰν ὁ στρατιωτῆκος ξυπνᾷ, σκιρτᾷ ὀλόκληρος.

«Δὲν εἶνε πεθαμένος! δὲν εἶνε πεθαμένος!...» λέγουσι τὰ δειλὰ πτηνὰ καὶ γρήγορα γυρνοῦσι μὲ πῆδους στὸ ὕψωμα των.

Ἄ! ὄχι! ὁ μικρὸς Ἕλληνας στρατιώτης δὲν ἀπέθανε. Ἰδέτε τον πῶς ἀνορθώνει τὸ κεφάλι του, ὅπου τὸ ἀσθηματικὸν τῆς περιφρονήσεως ἀναιδάζει λιγὴν ζωὴν! Τὸ αἷμα του ἐμψυχώνεται, οἱ ρώθινές του διαστέλλονται. Τοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἀέρας δὲν εἶνε τόσο βαρῦς, ὅσον πρῶτα, ὅτι εὐκολώτερα ἀνασαινεῖ τώρα.

Μιὰ τοῦ χειμωνιάτικου ἡλίου ἀκτίς ὄχρα καὶ ροδαλὴ σέρταται ἐπάνω στὸ ταλαιπωρημένον χῶμα. Καὶ ἐνῶ θαυμάζει τὸ θλιβερὸν αὐτὸ ἡλιοβασιλεῖμα, ποῦ γι' αὐτὸν παίρνει τὰς ἀποχρῶσεις τῆς αὐγῆς, ἰδοῦ, κάτω ἀπὸ τὸ ξαπλωμένον χέρι του, τὸ χιόνι λυώνει ἀπὸ τὴν θερ-

μότητά του καὶ ἀφίγει νὰ προβάλλῃ, νὰ φανῇ ἓνα μικρὸν στάχυ σιταριοῦ, λεπτὸ ὡς ἄνδρο.

Ὁ, τί θαῦμα τῆς ζωῆς! Ὁ πληγωμένος αἰσθάνεται ὅτι ξαναγεννᾶται. Στρηγιμένος μὲ τὰς δύο παλάσας εἰς τὸ χῶμα τῆς πατιδος, προσπαθεῖ ν' ἀνορθωθῇ. Ἀπὸ μακρὰ οἱ τρεῖς κόρακες τὸν παραμονεύουσι προσεκτικὰ ἐτοιμοὶ εἰς κάθε τι. Καὶ ὅταν τὸν βλέπουσι, ὄρθιον πλέον, νὰ ζητῇ γύρω του μὲ κίνημα ποῦ τρέμει ἀκόμη, τὰ παρατηρήματα ὄπλα του, ὄλοι μαζὶ σηκόνονται καὶ χάνονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βορρᾶ, τὸ σκοτεινὸν πλέον ἀπὸ τὴν νύκτα ποῦ φθάνει.

Εἰς τὸν οὐρανὸν ἀκούονται συγκρούσεις πτερυγῶν τρομεραῖ, πλαταγισμοὶ ραμφῶν, πῆσις βιαστικῆ καὶ θορυβώδης, ἀπὸ φόβου καὶ ὀργῆς συντροφευμένη. Νομίζεις, ὅτι ληστὰι ποῦ ἀπέτυχαν εἰς τὴν ἐπιδρομὴν των ἀπελπισμένοι κτυπιοῦνται τώρα ἀνάμεσα των, ἐνῶ φεύγουσι...

[Μετὰφρασις Σ. ΜΑΥΡΙΔΟΥ]

Ο ΨΑΡΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 141.)

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, ἐξηκολούθησαν ἐντόνωσι, δὲν εἶνε πλέον ἐχθροὶ μας εἶνε παραδομένοι ἢ ζωὴ των κρέμεται ἀπὸ τὸν λαιμὸν μου, καὶ δὲν θ' ἀφήσω τρεῖς των νὰ πάθῃ. Ἄν τοὺς βγάλω ἐκεῖ ἔξω — καὶ ἔδειξε τὴν ξηρὰν τῆς Μιτυλήνης — καὶ λύσω τὰ δεσμά των καὶ τοὺς ὀπλίσω, τότε ὅποιος θέλει ἄς ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ μαζί των, ἀλλὰ ἐγὼ, ποτὲ δὲν θ' ἀφήσω ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου νὰ σφάξετε ἀόπλους ἀνθρώπους ὡς πρόβατα!..

**

Ὁ ἀτρόμητος Ψαριανὸς ἐξηκολούθησε νὰ ριψοκινδυνεύῃ τὴν ζωὴν του ὑπὲρ Πατρίδος. Καὶ ὄμως δὲν ἦτο ἀκόμη εὐχαριστημένος.

Συχνὰ ἐδημάτιζε συλλογισμένος εἰς τὸ κατὰστροφικὸν τοῦ βρικόου του, ἐκύταζε τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος καὶ ἐπιθύριζε μὲ στεναγμὸν:

— Ἄχ! νὰ εἶχα μιὰ φρεγάδα!

Καὶ τὸ βλέμμα του ἐφωτίζετο ἀπὸ ἡρωικὴν λάμψιν.

Τὰ πολεμικὰ τῶν ἐχθρῶν ἦσαν συνήθως μεγάλα τρικάρτα καὶ εἶχον πολυάριθμον πλήρωμα καὶ μεγάλα τηλεβόλα, τῶν ὀπίων αἱ σφαῖραι ἐφθανον μακρὰν. Τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα ἦσαν, τότε, σακαλέβια καὶ μικρὰ βρικόια, εἶχον ὀλίγους ἀνδρας καὶ μικρὰ τηλεβόλα. Πῶς ν' ἀντιπαραταχθοῦν κατὰ τῶν πλωτῶν ἐκείνων κολοσσῶν; πῶς νὰ συνάψουσι ἐκ τοῦ συστάδην ναυμαχίαν; μόνον μὲ τὰς ἐξαφνικὰς ἐπιθέσεις των,

τὰς τολμηροτάτας, μὲ τὴν μεγάλην των εὐκίνησιν καὶ ταχύτητα κατάρθων νὰ τὰ βλάπτουσι.

Μικρὸν ἦτο καὶ τὸ βρικόιον τοῦ Βαρβάκη. Πολὺ μικρὸν ἰδίως ὡς πρὸς τὰ μέγιστα τολμήματα, τὰ ὅποια ὠνευρεῖτο. Ἡ μεγαλοφυΐα τὸλμη τοῦ εἶχε ἀνάγκην μεγάλου πλοίου. Πωλεῖ λοιπὸν τὸ βρικόιον, συλλέγει καὶ ὄλην τὴν ἄλλην περιουσίαν του, ναυπηγεῖ ἓν μέγα τρικάρταρον πολεμικόν, καὶ τὸ ἐξοπλίζει εἰς τὴν ἐντέλειαν μὲ μεγάλα τηλεβόλα.

Ἡ Φριγαδέλα — ὅπως ὠνόμασαν διὰ τὸ μέγεθος του μὲ θαυμασμὸν οἱ Ψαριανοὶ τὸ πολεμικὸν τοῦ Βαρβάκη — ἦτο ἡγυροβολημένη εἰς τὸν λιμένα τῶν Ψαρῶν. Χυτῆ, ὠραία καὶ φοβερά. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ ἐκπλεύσῃ εἰς τὸ πέλαγος, νὰ σχίσῃ τὰ κύματα, νὰ ζητήσῃ κινδύνους καὶ θριάμβους.

Ἄλλ' ἔξαφνα ἐν γεροντὸς καταποντίζει εἰς τὸν βυθὸν ὅλα τὰ μεγάλα σχέδια τοῦ Βαρβάκη. Ὑπογράφεται εἰρήνην μεταξὺ τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Ὀθ. Κυβερνήσεως καὶ ὁ πόλεμος παύει.

Τὶ νὰ κάμῃ τώρα ὁ θαλασσομάχος; Ἐμπορικὰ ταξείδια; Τὸ ὑπερήφανον τριίστιον δὲν ἦτο προωρισμένον διὰ τὰ πεζὰ ἔργα τῆς εἰρήνης ἦτο ὡς βαρβᾶτον ἄλογον χρεματίζον εἰς τὸν καπνὸν τῆς μάχης ἀλλ' ἀκατάλληλον νὰ σύρῃ φορτίον.

Ὁ Βαρβάκης ἐσκέθη νὰ πωλήσῃ τὸ ὠραῖον πλοῖόν του εἰς τοὺς Ρώσους ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν Βῤῥεῖνον Πόντον.

Ἐιρηνικὸς καὶ ἀβλαβὴς διασχίζει τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, — τὸ θέατρον τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς μεγαλοφυΐας του, — παραπλέει τὴν Μιτυλήνην καὶ τὴν Τένεδον καὶ διέρχεται τὸν Ἑλλησποντον.

Ἡ Ὀθ. Κυβέρνησις ἄμα ἔμαθεν ὅτι εἰς τὴν Προποντιδα εἰσέπλευσε τόσον μέγα σκάφος, ὀπλισμένον ὡς πολεμικόν, μὲ πλοίαρχον μάλιστα τὸν Βαρβάκη, τὸν περιβόητον ἐπαναστάτην, δίδει ἀμέσως αὐστηροτάτην διαταγὴν νὰ κατασχῆ τὸ πλοῖον καὶ νὰ συλληθῇ ὁ ἐπαναστάτης.

Ὁ Βαρβάκης κατάρθωσε νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ρωσικὴν πρεσβείαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀλλ' ἡ Φριγαδέλα, ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀτυχῆς Φριγαδέλα, ἔρρου-μολικήν δεσμία, ὡς πολεμικὸν λάφυρον, εἰς τὸν Ταρσανᾶν, τὸν ναύσταθμον, ἐντὸς τοῦ Κερατίου Κόλπου!..

Ὁ δύστυχος Βαρβάκης!... Ἐχασε τὸ πλοῖόν του, καὶ μ' αὐτὸ ὄλην τὴν περιουσίαν του ὄλοδεν δὲν εἶχε πλέον καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐκινδύνευε νὰ συλληθῇ — διότι εἰς τοὺς παραχωδῆς ἐκείνους χρόνους οὐδ' αὐτὰ αἱ πρεσβεῖαι ἦσαν ἀσφαλεῖς — καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὸ

κάτεργον, ἢ εἰς τὰ φοβερά μπουδρού-μια τοῦ Γεδῆ-Κουλέ ἢ μὲ μιαν πέτραν εἰς τὸν λαϊμὸν εἰς τὰ κύματα τοῦ Βοσπόρου, ὅπως, ἀργότερα, ὁ ἡρωϊκὸς κλέφτης Ἀνδρουτσος, ὁ πατὴρ τοῦ Ὀδυσσεως.

Εἰς τὴν ρωσικὴν πρεσβείαν ὁ Βαρβάκης συνητήθη μὲ ρώσους ἀξιωματικούς, τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρίσῃ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πολέμου εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος οὔτοι ἠγάπων καὶ ἐτίμων τὸν ἀνδρεῖον συναγωνιστὴν των καὶ τὸν παρεκίνησαν νὰ ζητήσῃ σωτηρίαν εἰς τὴν Ρωσσίαν καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν προστασίαν τῆς Αὐτοκρατείας.

Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξέλθῃ ὁ πρόσφυξ ἀπὸ τὸ ἀσυλὸν του χωρὶς νὰ τὸν ἐνοήσουσι οἱ κατασκόποι, οἱ ὅποιοι ἐπεριτριγύριζον νύκτα καὶ ἡμέραν τὴν πρεσβείαν; ποῦ νὰ εὐρη πλοῖον πιστόν, τὸ ὅποιον νὰ δεχθῇ νὰ τὸν παραλάβῃ; καὶ πῶς νὰ πληρώσῃ τὸν ναυλὸν του; καὶ τί θ' ἀπεγίνετο ἀφοῦ τὸν ἀπέβιαζε τὸ πλοῖον εἰς μιαν παραλίαν τῆς ἀπεράντου Αὐτοκρατείας;

Ὁ Βαρβάκης ἐξοικονόμησεν ὀλίγα χρήματα, διέφυγε τοὺς κατασκόπους, ἐπεβίβασθῃ κρυφὰ εἰς ἓν πλοῖον διευθυνόμενον εἰς Ρωσσίαν, ἐφθασεν εἰς τὴν Ὀδησσὸν καὶ ἐκεῖ ἐνεπιστεύθη πλέον τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸν ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς Πετρούπολιν, ἀλλὰ χρήματα δὲν εἶχε. Καὶ ὁ Ψαριανὸς ἐπεχείρησε κατὰ πρωτάκουστον καὶ ἡρωϊκόν, μαρτυροῦν τὴν ἀκαταδάμαστον θέλησίν του. Ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸν μέχρι τῆς Πετρούπολεως ἡ ἀπόστασις εἶνε περίπου τέσσαρας φορὰς ὅση ἀπὸ τὸ Ταϊνάρρον μέχρι τοῦ βορειοτάτου ἄκρου τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ φοβερὸν τοῦτο διάστημα διήνυσεν ὁ Βαρβάκης πεζός, καὶ μάλιστα ἀνυπόδητος. Διήλθε δάση, λίμνας, ποταμούς, ἀπεράντους πεδιάδας, βυθιζόμενος εἰς τὰς χιόνας, ὀλισθαίνων εἰς τοὺς πάγους, κοιμώμενος εἰς τὸ ὑπαιθρον, πεινῶν, παγωμένος, κινδυνεύων νὰ κατασπαράχθῃ ἀπὸ λύκους.

Ἐβάδιζεν, ἐβάδιζεν, ἐβάδιζε!.. Τὰ πέλματα τῶν ποδῶν του ἐσχημάτισαν τυλώματα· ράκη ἔγειναν τὰ ἐνδύματά του ἔν μόνον ἔμεινεν ἀκούραστον ἐντὸς του ἢ ἀπόφασιν.

— Ἐμπρός! ἐφώναζεν ἡ ἀδάμαστος ψυχὴ του, ἐμπρός! Καὶ πάντοτε ἐμπρός! Καὶ ἡ ἀπόφασιν ἐθριάμβευσε, καὶ ὁ πεζοπόρος μὲ τὴν χαλυβδίνην θέλησιν ἐφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ρωσσίας.

**

Ἄς ἀκούσωμεν τώρα τὸν ἴδιον:

— Ὅταν ἐφθασα εἰς τὴν Πετρούπολιν, διηγείτο ἀργότερα εἰς ἓνα φίλον του, τὰ φορέματά μου, ἦσαν καταξέσχισμένα

ράκη· πῶς νὰ παρουσιασθῶ μὲ αὐτὰ εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν παλάτι; θὰ μ' ἐδιώχθην ὡς ἐπαίτην. Κάτι Ἕλληνες μ' ἐδά-νευσαν φορέματα καὶ ὑποδήματα. Ἀλλὰ διὰ τὴν κακὴν μου τύχην ἡ Αὐλὴ δὲν ἦτο τότε εἰς τὴν Πετρούπολιν, ἀλλὰ εἰς τὸ Τσαρσκόε—Σέλο, καὶ ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν ἐξέκρινθη ἕως ἐκεῖ πεζός, διὰ νὰ δώσω τὴν ἀναφορὰν μου εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν τὰ ὑποδήματα, εἶπα, ἦσαν ξένα, καὶ διὰ νὰ μὴν τὰ χαλάσω ἀπὸ τὸν πολὺν δρόμον τὰ ἐβγάξα καὶ ἐπήγαινα ἀνυπόδητος. Ἐδῶκα τὴν ἀναφορὰν μου. Ἐγύρισα πίσω εἰς τὴν Πετρούπολιν καὶ ἐπερίμενα. Καμμία ἀπάντησις. Ἐανακάμνω δευτέραν φορὰν τὸν δρόμον—πάντα πεζός καὶ πάντα ἀνυπόδητος—πηγαίνω στὸ παλάτι καὶ δίδω δευτέραν ἀναφορὰν. Ἐγύρισα πίσω καὶ ἐπερίμενα πάλιν. Τοῦ κάκου ἢ φτώχεια μου καὶ ἡ κακομοιρία μου δὲν περιγράφονται. Ἐγραψα καὶ τρίτην ἀναφορὰν μὲ ὄλον τὸν πόνον τῆς ψυχῆς μου ἔκαμα καὶ τρίτην φορὰν τὸ κουραστικὸν καὶ θλιβερὸν ταξεῖδι. Ἐπήγα καὶ πάλιν εἰς τὸ παλάτι. Ἐγύρισα πίσω καὶ ἐπερίμενα πάλιν. Τίποτε! Τίποτε! Τίποτε!..

Τότε τὰ εἶδα ὅλα μαῦρα μ' ἐπνίξεν ὁ πόνος καὶ μιαν ἡμέραν μέσα σ' ἓνα καφενεῖον ἐξέσπασεν ἡ ἀπελπισία μου καὶ ἄρχισα νὰ φωνάζω ὡς τρελλὸς καὶ — ἡμαρτον Θεέ μου! — νὰ καταριῶμαι τὴν ἡμέραν ποῦ ἐγεννήθηκα καὶ μι-λούσα μὲ πίκρα γιὰ ὄλους καὶ γιὰ τὴν Αὐτοκρατορίαν, ποῦ ἄφινε νὰ χαθῇ ἓνας ἄνθρωπος ποῦ ἐπολέμησε γιὰ τὴν Χριστιανωσύνην κάτω ἀπὸ τὴν σημαία τῆς...

Εἰς τὸ καφενεῖον ἦσαν καὶ δύο ἄνθρωποι ποῦ καθόνταν παραμερα. Ὁ ἓνας ὑψηλὸς καὶ ὠραῖος ὡς ἄγγελος ἐφαινότανε ὡς ἀφεντικό, νὰ εἰποῦμε, καὶ ὁ ἄλλος ὡς δέυτερος. Ὁ δέυτερος ἐνοιωθε τὰ ρωμαίικα.

— Τί ἔχει αὐτὸς ὁ ξένος καὶ φωνάζει μὲ τέτοιον καυμὸ; καὶ τί λέγει γιὰ τὴν Αὐτοκρατορίαν; ἐρωτᾷ ὁ πρῶτος. Ὁ δέυτερος τοῦ εἶπε τί ἄκουσε. Τότε ὁ πρῶτος τοῦ λέγει κάτι καὶ αὐτὸς μὲ σιμῶνει καὶ μοῦ λέγει μὲ καλωσύνη νὰ τοῦ ἱστορήσω ὅλα μου τὰ βάσανα καὶ τὰ πάθη καταλεπτόως.

Κ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ τὰ λέγω ὅλα καὶ αὐτὸς τάκουσε μὲ προσοχὴ καὶ τάλεγε ρούσικα εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ὄλο ἔλεγα ἐγὼ καὶ ὄλο ἐξηγοῦσεν ἐκεῖνος. Ὁ ὑψηλὸς καὶ ὠραῖος ἄνθρωπος ἀφοῦ ἄκουσε τὴν ἱστορίαν μου, ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσον ὥραν.

Ἐπειτα μ' ἐρωτᾷ, μὲ τὸ στόμα τοῦ δραγουμάνου του.

— Πῶς λέγεσαι;

— Καπετὰν Γιάννης Βαρβάκης, ἀπὸ τὰ Ψάρα.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Εἰς τὴν Βιέννην, ὅπου εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς μετὰ τὰ στρατεύματα τοῦ Μ. Ναπολέοντος, ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος ἀνακαλύπτει εἰς ἐν παράθυρον τὴν μικρὰν φίλην του Ζινέτταν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦτο πρό καιροῦ χωρισμένος. Τρέχει νὰ τὴν συναντήσῃ, ἀλλ' ἡ κυρὰ Σαμπῶ, ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ἰὼν Ἀυτοκράτωρ Βοδόγ, θεοῦ πατρῶν δύο παιδίαν, εἶχε παραδώσῃ τὴν Ζινέτταν, τῷ λέγει διὰ κάμνει λάθος καὶ διὰ δὲν γνωρίζει οὔτε Ζινέτταν οὔτε Βοδόγ. Ὁ Τιάρκος φεύγει ἀπελπιωμένος, ἐνῶ ἡ Ζινέττα κλαίει καὶ παραπονεῖται πρὸς τὴν κυρὰ Σαμπῶ διὰ τὸν ἔδιωξε.

Χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντᾷ, ἡ κυρὰ Σαμπῶ τὴν ἐλύτταζε μόνον, ὡς νὰ τῆς ἐζητοῦσε συγγνώμην ποῦ ἐφάνη τὸσον σκληρὰ.

Ἐνθαρρυνθεῖσα ἀπὸ τὴν σιωπὴν αὐτῆν, ἡ μικρὰ ἐξηκολούθησε:

— Ἦθελα τόσῳ νὰ μιλήσω μαζί του, νὰ μάθω τί ἐγίνε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ χωρισθήκαμε, ἂν εἶνε εὐχαιριστήμενος μετὰ τὸ γάλλο ἐκείνο ἀξιωματικὸ ποῦ τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ δρόμο!... Καὶ σεῖς νὰ μοῦ τὸν διώξετε!... Σὰς λέγω πῶς ἐκάματε πολὺ ἄσχημα! Ποῖς ξέρει ποτε θὰ τὸν ξαναἰδῶ τώρα!

Ἡ κυρὰ Σαμπῶ ἐπίσπεσε τὸ χεράκι τῆς Ζινέττας, τὴν ἐτράβηξε μετὰ κάποιαν δυσκολίαν κοντὰ τῆς καὶ τῆς εἶπε γλυκά:

— Παιδάκι μου, οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω καλλίτερον ἀπὸ σέ, γιατί ὁ βασιλεὺς Βοδόγ μᾶς ἐζήτησεν αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ τὴν ἐδώσαμε ὁμοῦς, καὶ πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμε. Ἐπειτα, γὰρ νὰ θέλῃ, ἔτσι ἐκείνος, θὰ πῇ πῶς ἔχει τοὺς λόγους του, γιατί ξέρει καλλίτερα τὸ συμφέρον καὶ τὸ δικό σου καὶ τοῦ φίλου σου. Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ εἶνε καλὸς, σὰς ἀγαπᾷ καὶ φροντίζει γιὰ τὴν εὐτυχίαν σου.

Ἡ Ζινέττα, τὴν ὁποῖαν ἡ ὀργὴ ἄρχιζε νὰ τυφλῆν, ἐφιθύρισε:

— Καλὸς ναί, ἦταν πρὶν... ἀλλὰ τώρα μᾶς ἀπαράτησε καὶ τοὺς δύο!

Ἀκούσας ταῦτα, ἡ κυρὰ Σαμπῶ ὠχρίασε:

— Ἄ, ἔτσι; εἶπεν εἰς τόνον μομφῆς εἶσαι λοιπὸν τόσῳ δυστυχὴς μαζί μας;

Ἡ μικρὰ συνηθάνθη ὅτι ἐλύπησε πολὺ μετὰ τὰ λόγια τῆς τῆν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐδείχθη πάντοτε τόσον τρυφερὰ καὶ περιποιητικὴ πρὸς αὐτήν. Ἡ ὀργὴ τῆς κατηνύασθη ἀμέσως, δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, καὶ ἐναγκαλιζομένη τὴν κυρὰ Σαμπῶ, τῆς εἶπε μετὰ καλωσύνην κ' εὐγένειαν:

— Συχωρέστε με, κυρὰ Σαμπῶ! ἀπὸ τὸ θυμὸ μου δὲν ξέρω πῶς τί λέγω!..

— Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ποῦ τὸ κατάλαβες! ἀνέκραξεν ἡ κυρὰ Σαμπῶ, θεωπεύουσα τὰ χρυσὰ μαλλιά τοῦ κορασίου. Σὲ λίγο, ὅταν θὰ συνέλθῃς ἐντελῶς, θὰ

Μειδιάμα ὠχρότατον ἐφώτισε τότε τὸ λυπημένον προσωπάκι τῆς Ζινέττας. Ἐκίνησε τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶπε μετὰ χαριτωμένον μορρασμόν:

— Ναί, μπορεῖ... ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ἔχει δίκιο... ἀλλὰ πρέπει νὰ περῶσῃ πολὺς, πολὺς καιρὸς κ' ἐγὼ ποῦ ἤθελα νὰ βλεῖκα τώρα τὸν Τιάρκο;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Εἰς τὰς Δεκά Ακριβὸς

Ἐνῶ ἐγίνετο ἡ σκηνὴ αὐτὴ εἰς τὴν αἰλίαν τοῦ σιδηρουργοῦ, ὁ Τιάρκος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πρόαστειον, ὅπου ἦτο τὸ κατάλυμά του.

Κουρασμένος ἀπὸ τὴν περιπλάνησιν του ἀνὰ τὴν πόλιν, στενοχωρημένος μετὰ τὸ πρέθλημα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ λύσῃ: «εἶδα πραγματικῶς τὴν Ζινέτταν εἰς τὸ παράθυρον, ἡ ὠνευρέθηκα;» — ὁ μικρὸς βοημὸς διέσχισε τοὺς δρόμους, γεμάτους στρατιώτας οἱ ὅποιοι ἔπιναν καὶ ἐτραγουδοῦσαν, καί, χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ μαζί των, ἐπῆγε κατ' εὐθείαν νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὴν ἀχυρίνην του κλίνην, πλησίον τοῦ Καρλῆ καὶ τῆς Λέας.

Ὁ ὕπνος, ὁ μεγάλος αὐτὸς παρήγορος τῶν παιδιῶν, ἤρχισε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ, ὅταν εἰς τὴν αὐλήν τοῦ σταύλου ὅπου εὐρίσκετο, ἤκουσε φωνάς:

— Ἐ! ταχυδρόμη!

— Καλέ, ποῦ εἶνε ὁ ταχυδρόμος;

— Τὸν γυρεύουν ἀπὸ τοῦ πρίγκιπος Μυράτ.

Ὁ μικρὸς βοημὸς ἐσηκώθη μετὰ λύπην ἀπὸ τὴν κλίνην του καί, ἀνήσυχος κάπως, ἠκολούθησε τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ στρατάρχου.

«Μήπως ἔμαθεν — ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν — ὅτι τὸ πρῶτον ἐδοκίμασα νὰ τὸ σκάσω ἀπὸ τὴν παρέλασιν; Ἢ θὰ θέλῃ ἴσως νὰ μ' ἐπιπλήξῃ ἢ νὰ με τιμωρήσῃ. Ἄ, ὀρισμένως, ἡ ἡμέρα μου εἶνε κακὴ!»

Ὁ πρίγκιψ Μυράτ εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸ τραπέζι, ὅταν ὁ μικρὸς ἐφθασεν εἰς τὸ μέγαρόν του. Ἐτελείονεν ἐν μετὰ γαλοπρεπεῖς γεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶχε παραθέσῃ εἰς τοὺς ἀξιωματικούς καὶ εἰς τὰς ἐπισημότητες τῆς πόλεως. Ὅταν οἱ στρατιῶται τῷ ἀγγέλιαν ὅτι ὁ Τιάρκος εὐρίσκετο ἐκεῖ, διέταξε νὰ τὸν εἰσαγάγουν ἀμέσως εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

«Καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ὀλομόναχος, ὡς κέντρον, ὡς ἐστία, ὡς ἥλιος, — ὁ Ἀυτοκράτωρ...» (Σελίς 135, στ. β')

Ὁ Τιάρκος, εὐρεθείς ἀποτόμως ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν τοῦ σταύλου εἰς τὴν περιλαμπρὸν ἐκείνην αἴθουσαν, ἐστάθη μίαν στιγμὴν εἰς τὴν θύραν σαστισμένος, θαμβωμένος ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν ἐκείνην τὴν δι' αὐτὸν πρωτοφανῆ.

Ἀλλὰ μετὰ τὰς πρώτας λέξεις, τὰς ὁποίας τῷ ἀπέτεινεν ὁ πρίγκιψ Μυράτ, ὁ μικρὸς συνῆλθε καὶ ἠσύχασε.

— Πλησίασε, φίλε μου ταχυδρόμη, τῷ εἶπεν ὁ στρατάρχης φαιδρῶς, κρατῶν κύπελλον καμπανίτου, καὶ πάρε αὐτὸ τὸ ποτήρι, γιατί θέλω νὰ τσου-

γίσω μετὰ τὸν νικητὴν τῆς γεφύρας τοῦ Θαβῶρ.

Ὁ μικρὸς βοημὸς ἔλαβε τὸ κύπελλον καί, ἀφοῦ τὸ συνέκρουσε σοβαρώτατα μετὰ τὸ κύπελλον τοῦ Μυράτ, τὸ ἔφερεν εἰς τὸ στόμα. Ἀλλ' ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔπινε σαμπάνιαν, τὸ δὲ ποτόν, τὸ ἔπιον ἐτσουζεν εἰς τὴν γλώσσαν καὶ ἐγαργάλιζε τὴν μύτην, τὸν ἔκαμε νὰ μορφήσῃ κωμικώτατα.

Ὅλοι οἱ συνδαιτημένους ἤρχισαν νὰ γελοῦν εἰς βάρος τοῦ Τιάρκου, ὁ ὁποῖος μετὰ βίας συνεκράτει τὰ πιαρνίσματα καὶ

δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ποτελειώσῃ τὸ ποτήρι. Ἀλλ' ὁ Μυράτ ἔσπευσε νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν ἀμνηστίαν.

— Βλέπω, μικρὲ, τῷ εἶπεν, ὅτι ξεύρεις καλλίτερα νὰ γυμνάσῃς ζῶα καὶ νὰ διασχίξῃς τὰς ἐχθρικές γραμμάς, παρὰ νὰ πίνῃς σαμπάνιαν. Ἄλλως τε δὲν σ' ἐκάλεσα γι' αὐτό... Ἐξέχασες λοιπὸν ὅτι σήμερον ἔχομεν 13 Νοεμβρίου;

— Δεκατρεῖς Νοεμβρίου; ἐπανέλαβεν ὁ Τιάρκος μὴ ἐννοῶν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

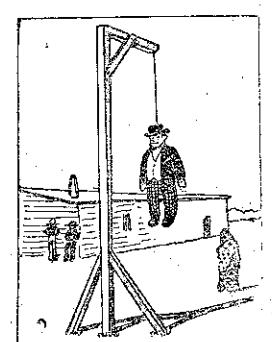
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἐνας ἀρχαῖος Σαντεκλέρ.

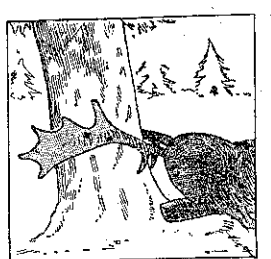
Τὴν περιέργον αὐτὴν εἰκόνα δανειζόμεθα ἀπὸ τὰς «Ἀθήνας». Ὁ σεβαστὸς φίλος καὶ παλαιὸς συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» κ. Γάκ. Δραγάτσης γράφει περὶ αὐτῆς τὰ ἑξῆς: «Ἐἶνε ἀρχαῖον γάλινον κατασκευάσμα ἐκ τῆς παλαιᾶς συλλογῆς τοῦ Καστελλάνι, δημοσιευθὲν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἱστορίᾳ τοῦ Δουρουῦ, εἰκονίζε: δὲ νέαν ἢ νέον φέροντα ὡς περικεφαλαίαν τὴν κεφαλὴν ἀλέκτορος καὶ αὐτὸν τοῦτον εἰς ἀλέκτορα μεταμορφωμένον... Δὲν σὰς ἐνθυμίζει τὸν Σαντεκλέρ;» Οἱ ἀναγνώσται μᾶς ἐνθυμοῦνται βέβαια τὴν εἰκόνα ποῦ ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ 12^{ον} φυλλάδιον. Ἄς τὴν παραβάλλουν.

Ἀμερικανὸς Γιούδας.

Εἰς τὴν Χιλὴν καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐπικρατεῖ ἀκόμη τὸ ἔθιμον, τὸ ὁποῖον ἔχουν καὶ εἰς μερικὰς ἑλληνικάς ἐπαρχίας νὰ καίουν δηλαδὴ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐν ἀνῶρεικελλον, παριστάνον δὴθεν τὸν Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην. Μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ ἀμερικανικὸς «Γιούδας» εἶνε πλέον ἐξευγενισμένος ἀπὸ τὸν ἑλληνικόν. Φορεῖ, ὡς βλέπετε, κομφὰ ρούχα, γάντια καὶ ἡμίψηλο... ποῦ βέβαια ὁ ἀληθινὸς Ἰούδας δὲν τὰ ἐγνώριζε. Ἀλλ' ἔτσι τὸν θέλουν οἱ Χιλιανοί!

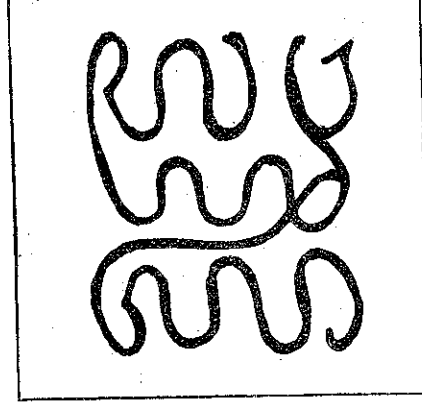
Τὶ ἐπαθε μία ἔλαφος.

Εἰς κάποιον δάσος τοῦ Βερολίνου, μία ἔλαφος εὐρεμαρτυρικῶν θάνατον ὑπὸ συνθήκας πολὺ περιέργους. Καθὼς ἐτρίβετο εἰς ἐν μεγάλον δένδρον, ἐπίσπεσε ἀπὸ τὰ κέρατά της καὶ μετὰ κανένα τρόπον δὲν κατάρθωσε νὰ ἐλευθερωθῇ. Φαντάζεται κανεὶς τὰς ἀπεγνωσμένας προσπάθειάς τοῦ ζῴου, τὸ ὁποῖον ὑπέκυψεν ἐπιτέλους εἰς τὴν πείναν καὶ τὴν ἐξάντλησιν.

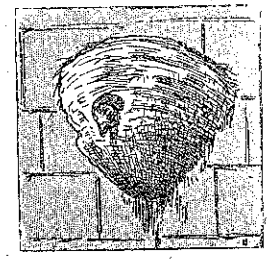
Παίγνιον.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Σημαιοφόρου).

Τὸ ἄμορφον αὐτὸ σχῆμα νάντιγραφεῖ εἰς ἑνα κομμάτι χαρτί, ὅσον εἶνε ἡ εἰκὼν, καὶ ἔπειτα τὸ χαρτί αὐτὸ νὰ διπλωθῇ οὕτω πῶς, ὥστε νὰ σκεπασθοῦν τὰ περιττὰ μέρη τοῦ σχήματος καὶ νὰ μείνῃ ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ ποτελεσθῇ μία λέξις σημαίνουσα ζῴον. Εἰς τὴν λύσιν τοῦ Παίγνιου τούτου εἴμπορεῖ νὰ σὰς ὀδηγήσῃ ἐν ἄλλο ὅμοιον, τὸ ἔσοιον ἐπρόταθη εἰς τὸ 1^{ον} φυλλάδιον καὶ ἐλύθη εἰς τὸ 4^{ον}.
Ἀλήθεια: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς

Ἐραία φιλοξενία!

Ἡ ἀναγνώστῃς τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἴμπορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν τοῦ Παίγνιου τούτου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Ἐυρυπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἑνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσὸς τὸ ἔσοιον θὰ ποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθρόμενον δι' ἐν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητῆς, ἡ συνδρομὴ του θὰ παρακαθῇ.)

νὰ θάψῃ ζωντανὸν τὸν παρείσαντον μέσα εἰς αὐτὴν τὴν φωλεάν!
Ὁ θαμμένος προσεπάθησε νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ δὲν κατάρθωσε παρὰ νὰ βγάλῃ μόνον τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ τοίχωμα τοῦ ἐναερίου τοῦ τάφου. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, ἐξηντημένος ἀπὸ τὴν πείναν, ἐξεψύχησε.

Λύσις τοῦ προηγουμένου Παίγνιου.

Ἴδου πῶς πρέπει νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ 9 τεμάχια τοῦ προηγουμένου Παίγνιου (φυλλ. 16) διὰ νὰ ποτελεσθῇ ὁ κύριος μετὰ τὸ ψηλὸν κάπελο, ποῦ τόσον ἐβασάνισε τοὺς λύτας.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Μόνοιον (ποῦ ἔλκεψεν ὀλίγας στιγμὰς ἀπὸ τὸν ὕπνον της; διὰ τὴν μὴ γράφει δύο λέξεις: καλημέρα!) Χρόνικο Ἀκρογιάλι (ἐλαβα, εὐχαριστῶ) Ἡχώ τῆς Λίμνης (ὠραία, βλέπω, διασκεδάσεις; πρόσχε ὅμως τὸς σκάλες; ἔτσι ὅταν τὸς μετράς κανεῖς... κουτρούβαλῶντας, τὰ 35 σταλιά φαίνονται 135) Ἀπόρρητον Λεωνίδαν (ἀργήσε ὁ διανομὸς, διότι τὴν ἴδιαν ὥραν πάντοτε στέλλονται τὰ φύλλα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον) Ἰδιότροπον Σανθούλαν (ναί, ὁ διαγωνισμὸς τῶν Λευκῶν Λέξεων θὰ ἐπαναληφθῇ) Μπαρουτομασινισμένην Γαλανόλευκην (βεβαίως εἶνε κανεῖς ὑποπροσέωμος; διάβασε τὸν κανονισμὸν, εἰς τὸ 1ον φύλλον) Κορυθαίολον Ἐκτορα (εὐχαριστῶ πολὺ τὸ ψευδοῦνον περὶ τοῦ ὁποῦ ἐρωτᾷς, ὑπάραγε!) Τῶ Σβουτὸ μας Κανδήλι (ἔστειλα!) Στυλιανῆ Β. (ἡ Κυριακὴ μας δὲν ἀργήσῃ, ἐτοιμάζεται ὀλονέν; γράψε μου) Ἐύσομον Ρόδον (γάρτην λύσεων ἔστειλα) Γεώργ. Σπ. Αἰβ. (εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ ἡγνόν, διότι τὸ Παίγνιον εἶνε κοινὸν καὶ γίνεται κατὰ διαφόρους τρόπους, αὐτὸν δὲ ποῦ ἔστειλε, θὰ τὸν εἶρε μόνος του) Κούβαν Αἰβ. (ἔστειλα) Καδύχημα τῆς Ἡσιέρου (βραβεῖον ἔστειλα ἔχει καλῶς) Ἀδοκράτειραν τῶν Βαλκανίων (ὠραία ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν ἀσπασθῶ; οἱ διδάσκαλοι, ἐνῶ ἐγὼ ἀποτείνομαι πρὸς μαθητὰς; τετράδια ἔστειλα) Ἀεροναυτοῦσαν (ἐκ παραδρομῆς τὸ 26 ἔγινε 20; τώρα ἐδιορθώθη; πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις;) Ἡλιοβασιλευμα (δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν αὐτὰ, καὶ μὴν ἀνησυχῆς; ἔδωσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κ. Φ., ὁ ὁποῖος θὰ ξαναγράψῃ εἰς τὸ ἴδιον μέρος διὰ τὸ ἴδιον θέμα, διὰ τὰ ἐξηγήσῃ καλλίτερα) Ἰούλιον Κάισαρα (ἔστειλα) Κάριεν (ἔστειλα ἐπὶ τετράδια) Μικρομέγαν (ὠραία αἱ εἰκόνες, εὐχαριστῶ πολὺ) Ἐθέλι Μέλλον (ἔστειλα δὲν εἶνε λάθος) Αἰγίον, Πέθον τοῦ Ἑλλητισμοῦ (εὐχαριστῶ θερμῶς) Ἀνδρέον Ἀνδριον (εὐχόμεαι εἰς τὸν Σύλλογον σας «Ἐρμῆν» νάναδισθῇ πρῶτος εἰς τὸ Ἑσπάρδιον) Παλλάδα, Παλλοροῖαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Περαιῶς μέχρι τῆς 20 Ἀπριλίου ἐν τῶν Ἑσπεριῶν μέχρι τῆς 27 Ἀπριλίου ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 15 Μαΐου.

Ἡ λύσις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Περαιῶς μέχρι τῆς 20 Ἀπριλίου ἐν τῶν Ἑσπεριῶν μέχρι τῆς 27 Ἀπριλίου ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 15 Μαΐου.

Νέος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων
Κατὰ τὰνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου ἀρχίζει ὁ νέος 120ὸς Διαγωνισμὸς τῶν Ἀύσεων.

183. Συλλαβόγραφος
Ἐν σύμφωνον καὶ ζῶον
Τὰ βάζω ἐστὶ γραμμῆ,
Κι' ἕνα ποτὸν ὠραῖον
Ἀφρίζει ἐστὶ στιγμῆ.

184. Στοιχειόγραφος
Ἀπὸ φωτὸν κοινοτάτον
Ἄν κόψῃς τὸ κεφάλι,
Παπᾶς θὰ γίνῃ, φίλε μου,
Αὐτὸς ποῦ θὰ τὸ βάλῃ.

185. Ἀναγραμματισμὸς
Εἶμαι ἐχθρὸς τῶν φωτοφάγων
Ὅπως ἔχω ἂν μ'ἀφίσης,

Ὅπλον δὲ βῶν καὶ τράγων
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσης.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σεμνοῦ Ἰου
186. Γονία
+ * * * * * = Ζῶον μυθολογικόν.
* + * * * * = Μίταλλον.
** + * * * * = Ἀρχαία βασιλοῦσαι.
* * + * * * * = Διάσημος γυνή.
* * + * * * * = Θεά.
* + * * * * * = Βασίλισσα τῶν Θηβῶν.
+ * * * * * * = Ποταμὸς Μακεδονίας.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὀμηρικὸν βασιλεῖα.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γλαυκίας Ἑλλάδος
187. Κρυπτογραφικὸν
1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποιητής.
2 3 4 2 5 2 = Χώρα τῆς Ἀσίας.
3 5 6 4 7 8 = Ἄρωμα.
4 5 3 5 7 8 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
5 4 6 2 5 3 7 8 = Ἀυτοκράτωρ Ρωμαῖος.
6 7 4 7 8 = Νῆσος.
7 1 2 7 3 = Φάρμακον.
8 1 3 2 7 8 = Πτηνόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰδανιότητος
188. Διπλῆ ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχαία τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Ἀσίας, τὰ δὲ τρίτα γράμματα γῶνον τῆς Ἀφρικής.
1, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος; 2, Χρονικὴ διαίρεσις; 3, Γυνὴ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς; 4, Χώρα τῆς ἀσιατικῆς Ρωσσίας; 5, Φυσικὸν φαινόμενον; 6, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰδανιότητος
189. Ἑλιποσύμφωνον
υ - αη - αι - εια - ιαι
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κανυήματος τῆς Ἡσιέρου

190. Γεῖφος
M R X I I
ou Y I I
Ἐστὴν ὑπὸ Πέτρου Δ. Πασχάλη

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλ. ὠν 8 καὶ 9.
68. Σαίξπηρ (ς, αἶξ, πῦρ.) — 69. Βάρδαξ-ἄβαξ. — 70. Λέσβος-λέμβος. — 71. Ἰος-οἶς. — 72. Τὸ καντάρι.

73. ΚΙΣΟΣ 74. Νίφον ἀνομή-
ΙΣΤΟΣ ματα μὴ μόνον ὄφιν.
ΣΤΑΣ (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ
ΣΟΣ ἡ ἐπιγραφὴ εἶνε καρ-
ΟΣ κινική, ἀναγινώσκειται
Σ ἐπίσης καὶ ἐκ τῶν ἄ-
νω καὶ ἐκ τῶν κάτω.) — 75. ἹΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
(ἔλος, ρέμμα, Ὀλορός, ὕλη, σάλος, ἄλσος, λοιμός, ἦλος, Μῆλος.) — 76. ΚΙΘΑΡΑ (Κύκλος, τῆρις, Κύθηρα, Θῆβαι, ΜέγαΡα, ἀσπάλγες.) — 77. Γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγῇ φέροι. — 78. Φύσον ὁ Θεὸς ἐποίησεν (Φῆ συν ὦ-
θε ὡς ἐπὶ εἰς ἕν.)

79. Ὑπερίων (ὕπερ, ἰον.) — 80. Θαύμας-θαῦμα. — 81. Ποῦς - οὐς - ὄς - ὄς = 200
82. ΒΟΡΑ 83-85. 1, Γηράσκω αἰετὶ διδα-
ΟΝΑΡ σκόμενος. 2, Φίλει τὴν πατρί-
ΡΑΦΗ δα κἂν ἀδικος ἦ. (ἦ: ἀγάπα
ΑΡΗΣ τὴν ἀλήθειαν κἂν πικρὰ ἦ.) 3,
Σ Ἡ ψυχὴ βλέπει κἂν μὴ βλέ-
πων οἱ ὀφθαλμοί. — 86. Αἶσιος ὁ ναύαρχος τῆς
νεῶς. (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ κάτω Α κἀμνει
τὸν γῆρον τοῦ σχήματος καὶ τελειώνει εἰς τὸ
μεσαῖον Σ. — 87-92. Τῆ προσθήκη τοῦ Τ:
ἀτμός, τέμνω, ἄρκτος, ἰρόπος, ἰάφρος, ἄλυ-
τος. — 93. ΔΕΣΒΟΣ (Λεῖριον, ΡΕα, Κᾶστα-
νον, ΚέρΒρος, Κύπρο, ΜέλιοΣα.) — 93. Ζῆ-
χῦτρα ζῆ φιλία. — 95. Ἡ ἀνελεῖσις ἐλέγχει
(εἰς τὴν ἡ - δις εἰς - ἐλ ἐν χῆ.)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 16 ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 153]

ΑΘΗΝΑΙ: Ἀμαλία Ἀρσένη, Ἰω. Γε. Βοζάνης, Λεων. Ζ. Μπίστης, Ἄνδρ. Κατσαράκης, Καλλιόπη Διπλάση, Ἰω. Θ. Κινδύνης, Ἄννα Μ. Βοδύραση, Δημ. Μαγ. Γιαννουκάκης, Ἄντ. Α. Ριπάκης, Δημ. Π. Κυριαζόπουλος, Ἄντ. Γ. Καρυστινάκης, Δημ. Ἀνδρέου.
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Ἦλ. Π. Δομένικος, Διον. Γεωργιλῆς, Ἰω. Παπαγιάννης, Γεώρ. Π. Ζεπάτος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Δ. Γ. Ψαρόδ. ἈΝΔΡΟΥ: Ν. Γ. Ραπτάκης. ΚΑΛΑΜΟΝ: Ἀε. Θ. Κουτσουμπόπουλος (τοῦ 15ου φύλλου)
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀναστ. Σ. Τηληγάδης. ΛΕΥΚΑΔΟΣ: Χρ. Σπ. Καζλαμάνης. ΠΑΤΡΩΝ: Κων. Γ. Καρυστάκης, Ἰω. Ἀε. Μεσσηνέσης, Ἄντ. Θ. Γυφτάκης, Α. Α. Μαγκλιβέρας, Φρ. καὶ Ἄλ. Γ. Τσουλάτης (15ου φύλλ.). ΠΥΡΓΟΥ: Φώτ. Θ. Καρανικολός (15ου φύλλ.). ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἰω. Χ. Χέλμης.

ΒΕΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἐνας χωρὶς ἐπιγραφῆν (15ου φύλλ.). ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἀλεξάνδρα Κ. Δανασῆ, Δανάη Κ. Δανασῆ, Θεοφανὸς Χ. Χριστοφορίδου, Δημ. Πανόπουλος.
ΜΗΤΥΛΗΝΗΣ: Ἄντ. Α. Προτοπάτσος. ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας): Ὀλγα Κιτσιουήκη. ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ: Χ. Βασίλ. Παπαθεοφίλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Οἱ ἀνωτέρω λύται εἶνε μόνον 86, διότι τὸ Παίγνιον ἦτο πάρα πολὺ δύσκολον, καὶ ἐξ αὐτῶν μόνον ὀκτὼ ἤσαν τὴν ὀρθὴν λύσιν. Τούτων τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλήρωθη ΔΗΜ. Α. ΜΑΓΚΛΙΒΕΡΑΣ, Πατρῶν, ὁ ὁποῖος ἐνεργῶς διὰ μίαν τριμηνίαν (ἀπὸ 1^{ης} Ἀπριλίου μέχρι 30^{ης} Ἰουνίου). Ἐπερίσσευσε δὲ καὶ δρ. 1,10, ἢ ὅποια θὰ προστεθῇ εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμὰς μᾶς λεπτὰ 8 μόνον μὲ πᾶσα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α τ ο τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διλιγοτέρας τῶν 15 πληρόνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχῆ ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλᾶι. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἄγγελιαὶ δὲν δημοσιεύονται.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀγορασταὶ τοῦ Μαγαθονομάχου Τηλ. Μ. καὶ Βυρ. Κ. νὰ μὴ εἶνε ἀσυνάρτητοι. — Μαγαθονομάχος. (I,69)

Σύλλογος «Ἐρμῆς» ἐν Ἀνδρῶ, πρὸς διὰ-
δοσιν τῆς Διαπλάσεως. — Πανταχόθεν
ζητοῦνται μέλη. Συνδρομὴ μηνιαία 50 λεπτά.
Ἑκλογὴ διὰ τὰς θέσεις 11 Ἀπριλίου. Διευ-
θυνσις: Πέτρον Δ. Πασχάλην, Ἀνδρον. (I,70)

Τσακιστὴ Μεκμέ! Σαν πλυθῆς κι' ἀσπί-
σης, στείλε μας τὴν φωτογραφία σου,
αἰ; ! — Ἰδανιότης καὶ Σία. (I,71)

Πλησιάζει ἡ πρωγαπριλιά; ἄραγε ἐτοιμά-
ζει τῆς πάστες ὁ Προῦ; Πιστεύω πῶς
δὲν θὰ μὲ ξεχάσης. — Μωσοῆς. (I,72)

Ανταλλάσσω ε. ρ. καὶ Μ. Μ. πανταχόθεν.
Δ-νὶς Θρανοσθία Καρδία, ρ. γ. Σμύρ-
νη. (I,73)

Ἐξεδόθησαν
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ
ΔΡΑΧ. ΔΥΟ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΝ, ΣΠΕΤΣΑΣ

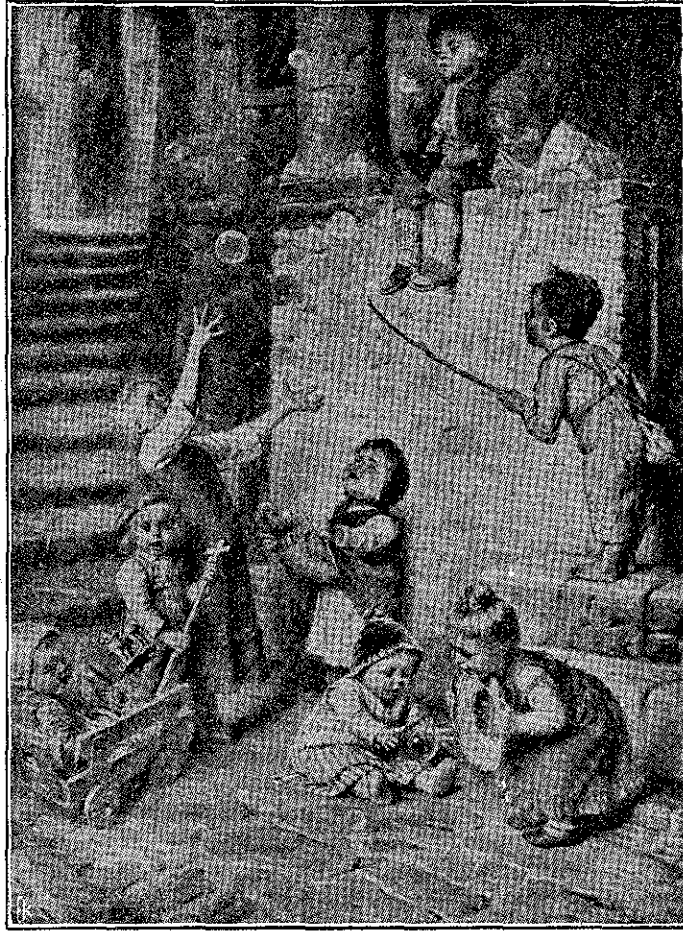
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμιδύπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δρ. 8,— Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος. 4,50 Ἐξάμηνος 5,50 Τριμηνος. 2,50 Τριμηνος 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐβριεῖδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον
--	---	--

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΕΣ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Μῆτσος, καθισμένος ἐστὶ τοιχάκι τῆς παλῆγας ἐκκλησίας, κάνει σαπουνόφουσκες. Ἐχει μπροστά του μιὰ γαβαθούλα μὲ πηχτὴ σαπουνάδα, βουτᾶ μέσα τὸ καλάμικι του, ἔπειτα τὸ βάζει ἐστὶ στόμα καὶ φυσᾷ. Ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ καλάμου ξεπροβάλλει μιὰ μικρὴ φουσκίτσα ἀσπρη. Μὰ ὅσο φυσᾷ, ἡ φουσκίτσα μεγαλώνει καὶ χρωματίζεται. Παίρνει δλα τὰ χρώματα καὶ καθρεφτίζει σὺν γυαλί δλα τὰ πράγματα γύρω της. Ἐπειτα φεύγει ἀπὸ τὸ καλάμι καὶ πετᾶ ἐστὸν ἀέρα.

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΕΣ
[Κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ περιφήμου Γερμανοῦ ζωγράφου Kaulbach]

τσαφ! σπάζουν, χάνονται!.. Πᾶνε δλα τὰ χρώματα καὶ δλα τὰ πράγματα ποῦ καθρεφτίζουν. Καὶ δὲν μένει ἐπάνω ἐστὸ χεράκι ποῦ τὸς ἀγγίξει, παρὰ λίγη δροσιά, λίγο νεράκι...
Τὶ κρίμα νὰ μὴ μποροῦν τὰ παιδιὰ νὰ πιάσουν αὐτὲς τὲς ὠραῖες φουσκες καὶ νὰ παίξουν μ' αὐτὲς, ὅπως παίζουν μετὰ τὰ τόπια τους! Τὶ κρίμα νὰ σπάζουν καὶ νὰ χάνονται ἔτσι εὐκολα, τόσο γρήγορα...καὶ ὄχι μόνον ἐκεῖνες ποῦ ἀγγίζουσι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλες ἀκόμη, ποῦ πετοῦν ψηλά ἐστὸν ἀέρα!.. Γιατὶ κι' αὐτὲς χωρὶς νὰ τὲς ἐγγίξῃ κανεῖς, στέκονται λίγη ὥρα, κ' ἔπειτα τσαφ!.. πάει!.. σπάζουν μονάχες τους...
Ἀλλὰ ὁ Μῆτσος εἶνε ἐκεῖ, καὶ φυσᾷ, καὶ φυσᾷ. Ὅσες φουσκες χάνονται, ἄλλες τόσες γίνονται. Ὁ ἀέρας εἶνε πάντα γεμάτος. Καὶ τὰ παιδιὰ χαρούμενα, τὲς κυττάζουν τώρα καὶ τὲς θαυμάζουν ἀπὸ μακριὰ. Γιατὶ ἔμαθαν ἐπιτέλους ὅτι ἐστὸν κόσμῳ δλα τὰ πράγματα δὲν πιάνονται καὶ ὅτι τὰ πιδ ὠραῖα διαρκοῦν καὶ πιδ λίγο...
Η ΤΡΙΣΥΓΓΕΝΗ

ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΝΟ ΣΠΙΤΑΚΙ
Τὸ σπιτάκι μας στολίζουν
Δυὸ καθράκια παρεθύγια
Λίρα καὶ φλωρί π' ἀξίζουν
Καὶ διαμάντι ἑκατομμύρια.
Ἡλιος, φεγγαράκια, ἀστέρια.
Συγνεφάκια καὶ χειμῶνες,
Ἄπ' τὰ κύματ' ὡς στάστερια
Πόσες ζωγραφιῆς κ' εἰκόνες!
Γλάρον πέταγμα ἢ βαρκούλας
Καὶ ναυτάκια καὶ ἀλκυόνες,
Ρόδα Ἀύσης, ρόδ' Αὐγούλας,
Μαζὶ ἄλλες κι' ἄλλες μόνες..
Ζωγραφιῆς καὶ εἰκόνες τόσες,
Ποῦ τοῦ Κόσμου οἱ ζωγράφοι,
Καὶ τραγουδιστᾶδων γλώσσες,
Καὶ τῆς Σφαίρας τὸ χρυσάφι.
Μῆτε μιὰ δὲν εἰμποροῦνε
Νὰ μου δώσουν ὅλοι ἐκεῖνοι...
Τὰ ματάκια μου ἄε χαροῦνε
Ὅσο ὁ Χάρος μοῦ τάφνει!
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ